

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců: **a) JUDr. P. U.** a **b) R. U.**, zast. Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem Palackého nám. 19, Rosice, proti žalovanému: **Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1/1, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. ZKI-O-61/287/2011, ve věci opravy chyb v katastrálním operátu,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z žalobců ad a) a b) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a současně potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno – venkov (dále jen

„katastrální úřad“) ze dne 18. 4. 2011, č. j. OR-218/2011-703; tímto rozhodnutím vydaným v souladu s § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, nebylo vyhověno nesouhlasu žalobců s oznámením katastrálního úřadu ze dne 14. 3. 2011, sp. zn. OR-218/2011-703, o neprovedení opravy údajů katastru nemovitostí, a to na základě návrhu podaného žalobci dne 1. 3. 2011. V tomto návrhu žalobci požadovali provedení opravy chybných údajů na listech vlastnictví č. 1979 a č. 2123 v k. ú. Alexovice s tím, že:

- na listu č. 1979 - došlo k neoprávněnému přepsání zápisu rodinného domu s číslem popisným 94 na zbořeníště, včetně odebrání daného čísla popisného, a následně
- na listu č. 2123 - byla zapsána rozestavěná stavba v rozporu s právními předpisy [§ 27 písm. l) katastrálního zákona], neboť nelze zapsat stavbu jako rozestavěnou, když má přiděleno č. popisné.

Katastrální úřad návrhu žalobců nevyhověl, neboť zjistil, že se v projednávaném případě o chybu nejedná a současný zápis na listu vlastnictví č. 2123 je v souladu s údaji v listinách, podle nichž byl proveden. Nebyly tak splněny podmínky pro provedení opravy chyby ve smyslu § 8 katastrálního zákona, což katastrální úřad vyjádřil též ve svém shora citovaném rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobců posléze potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného.

Žalovaný přitom vyšel stejně jako katastrální úřad z toho, že rodinný dům č. p. 94 na parcele č. st. 107 byl původně zapsán na listu vlastnictví č. 1979, avšak tento zápis byl v roce 1994 zrušen na základě zápisu rozhodnutí o povolení k odstranění stavby č. j. 1265/94, doručeného Městským úřadem v Ivančicích. Jednalo se sice o postup chybný v tom smyslu, že bylo zapsáno rozhodnutí, které nebylo podáno vlastníkem zmíněné stavby spolu s jeho žádostí o zápis, jak plyne ze sdělení katastrálního úřadu ze dne 8. 12. 2003, č. j. 37032-755/2003, podepsaného ředitelem Ing. K. N. Nicméně následně na základě žádosti žalobců ze dne 27. 8. 2001, doložené jejich čestným prohlášením, jakož i stavebním povolením, došlo k tomu, že na uvedené parcele byla zapsána rozestavěná stavba. Zápis této rozestavěné stavby byl proveden na listu vlastnictví č. 2123, řízením sp. zn. Z-1863/2001-732, a nebyl shledán chybným. Nebylo proto přistoupeno k provedení požadované opravy chyby s tím, že současný katastrální operát chybu ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona nevykazuje.

II. Obsah žaloby

Žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného namítl neurčitost výroku, nedostatečné, velmi strohé odůvodnění a nenaplnění základních zásad správního řízení, zejm. zásady ochrany dobré víry a zásady materiální pravdy. Dle názoru žalobce nebyly shromážděny podklady pro rozhodnutí v dostatečném rozsahu tak, aby umožňovaly správně a spravedlivě rozhodnout. Žalobci opakovaně navrhli doplnit dokazování v této věci listinou – dokladem o odstranění stavby rodinného domu na parc. č. st. 107, v k. ú. Alexovice, a dokladem o odebrání čísla popisného. Danému návrhu však nebylo vyhověno, přičemž odvolací orgán se k tomu prakticky nevyjádřil.

Dále žalobci vyjádřili přesvědčení o neoprávněnosti zápisu z roku 1994 na listu vlastnictví č. 1979, tj. zápisu změny rodinného domu č. p. 94 na zbořeniště, neboť tento zápis nebyl podložen žádostí vlastníka nemovitosti, byl dokonce proveden bez jeho vědomí a neexistovaly k němu žádné relevantní doklady. Ve vztahu k posléze provedenému zápisu na listu vlastnictví č. 2123, tj. zápisu rozestavěné budovy, pak konstatovali, že ani pro tento zápis neměl katastrální úřad řádné podklady. Dle žalobců takovým podkladem nemohlo být jejich čestné prohlášení, které jim bylo předloženo k podpisu a které obsahuje pouze formální údaj o právním předpise – § 27 písm. l) katastrálního zákona, aniž by bylo uvedeno, co vlastně upravuje. Jako další podklad pro zápis bylo doloženo pravomocné stavební povolení, které však nemůže nahradit předchozí rozhodnutí o odstranění stavby a odebrání čísla popisného. Zdůraznili přitom, že zápisy do katastru nemovitostí se provádějí na základě listin, u nichž by měl katastrální úřad zjistit, zda jsou tyto listiny bez zřejmých nesprávností. V opačném případě by měl listiny vrátit tomu, kdo je vyhotovil, což se však v daném případě nestalo. Ostatně pochybení v tomto ohledu konstatoval ve sdělení ze dne 8. 12. 2003 i ředitel katastrálního úřadu Ing. K. N.

V závěru žalobci ještě zmínili, že byly splněny zákonné podmínky a kromě čísla popisného bylo jejich objektu přiděleno i číslo evidenční, což do výroku rozhodnutí převzaly i správní orgány obou stupňů.

Na základě všech těchto skutečností tedy žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl pochybení ve vztahu k výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění, v němž se všemi skutečnostmi podrobně zabýval. Dále konstatoval, že namítané porušení základních zásad správního řízení nebylo nijak blíže konkretizováno. A pokud jde o nedostatečnost podkladů pro rozhodnutí, resp. neprovedení návrhu na doplnění dokazování, uvedl, že pokud by požadovanými listinnými důkazy disponoval, předložil by je již dříve k nahlédnutí žalobcům. Ze spisového materiálu však vyplývá, že žádné listiny požadované k důkazu ze strany žalobců nebyly vydány.

Ohledně zápisu z roku 1994 připustil žalovaný, že byl proveden pouze dle oznámení stavebního úřadu, tedy bez návrhu vlastníka stavby. Jedná se však o zápis historický, který byl následně překryt zápisem rozestavěné stavby v roce 2001, a to na základě žádosti žalobců. Tento aktuální zápis v katastru nemovitostí je přitom podle jeho názoru v souladu s listinami – podklady založení ve sbírce listin katastrálního úřadu pod položkou Z-1863/2001-732, jež byly řádně prověřeny.

V závěru žalovaný nijak nezpochybnil přidělení čísla popisného a orientačního, avšak zdůraznil, že kolaudační rozhodnutí ani jiný dokument, kterým stavební úřad určí způsob využití stavby a který se zapisuje do katastru nemovitostí, nebyl žalobci dosud předložen. K rozestavěné budově, která je nyní evidována na listu vlastnictví č. 2123, tak nelze číslo popisné přiřadit.

Na základě výše uvedeného tedy žalovaný navrhl krajskému soudu, aby žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Jednání

Po zahájení jednání, které proběhlo na dne 29. 8. 2013 bez účasti žalovaného, který se nedostavil, krajský soud konstatoval podstatný obsah spisů, zejména napadeného rozhodnutí, žaloby a vyjádření žalovaného.

Zástupkyně žalobců – Mgr. S. Z., na základě substituční plné moci od Mgr. L. V. – setrvala ve svém přednesu i závěrečném návrhu na obsahu žaloby. Poukázala jednak na procesní stránku věci, především na neprovedení navržených důkazů ze strany žalovaného, a jednak na stránku hmotněprávní, tj. na provedení zápisů na č. listu 1979 a 2123. První z nich byl proveden bez vědomí žalobců navíc na základě rozhodnutí, dle kterého došlo k odstranění jen části stavby, nikoli celé stavby. K druhému zápisu zase nebyly doloženy dostatečné podklady, přičemž zpochybnila zejména čestné prohlášení, o jehož důsledcích nebyly žalobci řádně poučeni. V této souvislosti předložila krajskému soudu také vyjádření žalobců ze dne 28. 8. 2013, jehož podstatou je právě snaha zpochybnit toto čestné prohlášení jako právně neúčinné a neplatné z důvodu nedostatečného poučení. Současně v něm žalobci opakují, že nedošlo k odebrání čísla popisného, tudíž nebylo možné na základě čestného prohlášení zapsat rozestavěnou stavbu. Dle žalobců tedy není možné mít v katastru nemovitostí zápis rozestavěná budova (na č. listu 2123), resp. „zbořeniště (na č. listu 1979), nýbrž rodinný dům; ten byl postaven v souladu se stavebním povolení a skutečnost, že dosud nebyl zkolaudován nelze klást k tíži žalobců, kteří veškeré své zákonné povinnosti splnili.

Žalobce b) – R. U. sama k projednávané věci uvedla, že vše vyřizovala ona, protože její manžel – žalobce a) byl v rozhodnou dobu pryč a když zjistili, že mají v katastru nemovitostí zapsané zbořeniště, dělalo jim to velké problémy. Ty se snažili vyřešit a pořádali o zapsání rozestavěné budovy, což ovšem nepomohlo. Poukázala přitom na špatný postup katastrálního úřadu, který jim v tomto směru špatně poradil a způsobil další problémy (s trvalým pobytem, kolaudací atd.). Dle jejího názoru měl v katastru nemovitostí rodinný dům s číslem popisným zůstat na listu č. 1979. K dotazu krajského soudu dále předložila rozhodnutí, na které se odkazovala zástupkyně žalobců a dle kterého nedošlo k nové stavbě domu, ale jen jeho části. Současně potvrdila, že kolaudační rozhodnutí dosud není skončeno.

Návrhy na dokazování zástupkyně žalobců nevznesla a krajský soud z vlastní iniciativy dokazování neprováděl, neboť pro posouzení věci nebylo nutné.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex officio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Smyslem vedení katastru nemovitostí je, aby bez dalšího poskytoval veřejnosti potřebnou informaci o vlastnických a dalších právech k jednotlivým nemovitostem. Institut opravy chyby v katastrálním operátu, jenž tvoří soubor geodetických informací, soubor popisných informací, souhrnné přehledy o půdním fondu, dokumentace výsledků šetření a měření a sbírka listin, umožňuje opravu chybného údaje v katastru nemovitostí při splnění podmínek pro opravu chyby podle § 8 katastrálního zákona.

Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Podle odst. 2 téhož ustanovení katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.

Jiné nesprávnosti obsažené v údajích katastru nemovitostí, na které nelze vztáhnout výše uvedené, nelze považovat za chyby podle katastrálního zákona. Prvotní otázkou je proto vždy posouzení samotné existence chyby, což bylo podstatou sporu v projednávaném případě, pro jehož posouzení je podstatné následující.

Oprava chyby v katastrálním operátu se z povahy věci může týkat toliko chyby, která je aktuální, tj. chyby týkající se posledního zápisu, nikoli zápisu historického. V tomto ohledu je tedy žalobci namítané pochybení katastrálního úřadu při provedení zápisu z roku 1994 bezpředmětné, ledaže by bylo prokázáno též pochybení v případě následně provedeného zápisu z roku 2001, který předchází zápis překryl. To se však nestalo, neboť nelze říci, že by zápis rozestavěné budovy žalobců do katastru nemovitostí v roce 2001 nesplňoval zákonem dané podmínky.

Rozestavěná budova se do katastru nemovitostí zapisuje na základě ohlášení jejího vlastníka. V době zápisu přitom musela budova splňovat definici rozestavěné budovy ve smyslu § 27 písm. l) katastrálního zákona, jež jako rozestavěnou budovou stanovil budovu: „...v alespoň takovém stupni rozestavěnosti, že již je patrné stavebně technické a funkční uspořádání prvního nadzemního podlaží, pokud ji dosud nebylo přiděleno číslo popisné nebo evidenční, a u budovy, které se číslo popisné nebo evidenční nepřiděluje, pokud na ni dosud nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí“.

Tato skutečnost, tj. zda se skutečně jedná o rozestavěnou budovu ve smyslu výše uvedeného, se dle § 5 odst. 5 katastrálního zákona dokládala čestným prohlášením vlastníka nebo jiného oprávněného s jeho úředně ověřeným podpisem, že se jedná o rozestavěnou budovu. Vede tohoto čestného prohlášení bylo nutno jako podklad pro zápis rozestavěné budovy do katastru nemovitostí předložit též geometrický plán a listinu, kterou vlastník dokládá rozhodnutí stavebního úřadu s provedením stavby.

Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že žalobci napadený zápis rozestavěné budovy z roku 2001 byl katastrálním úřadem učiněn právě na základě jejich žádosti, doložené čestným prohlášením o rozestavěné stavbě, geometrickým plánem č. 127-508/95 pro zaměření stavby, stavebním povolením vydaným Městským úřadem Ivančice dne 14. 9. 1994, č. j. 2637/94-Ká, a rozhodnutím o povolení nedokončené stavby vydaným Městským úřadem Ivančice dne 7. 8. 1995, č. j. 2261/95-Ha. To znamená, že katastrální úřad disponoval všemi potřebnými doklady pro zapsání rozestavěné budovy žalobců do katastru nemovitostí, a je-li tento zápis provedený formou záznamu ze strany žalobců zpětně napadán jako chybný, není pro to podle názoru krajského soudu důvod.

Z předloženého čestného prohlášení je jednoznačně patrné, že bylo učiněno žalobci s tím, že se jedná o rozestavěnou budovu ve smyslu § 27 písm. l) katastrálního zákona, jež není jen pouhým formálním údajem o právním předpise, jak vyplývá z výše uvedeného. Naopak, jde o důležitý doklad o rozestavěnosti budovy definované v citovaném ustanovení, který nelze – stejně jako přiložené pravomocné stavební povolení – zpochybňovat a ex post tvrdit, že v daném případě žalobci nebyly náležitě poučeni a tím došlo k chybě, kterou je nutno nyní na jejich návrh opravit postupem podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Je totiž zjevné, že se nejedná o chybu v důsledku nepřesnosti při měření, zobrazení (zakreslení) či výpočtu, ale nejde ani o chybu vzniklou zřejmým omylem.

Co je chyba vzniklá omylem při vedení katastru zákon sice nestanoví, nicméně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publ. pod č. 2098 Sb. NSS, uvedl, že tento neurčitý pojem je třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem a že: „*Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem).*“

V daném případě se ovšem o žádný z uvedených případů nejedná, neboť žalobci napadený zápis byl proveden na základě a v souladu s obsahem listin, které byly podle zákona dostatečným podkladem pro takový zápis.

V této souvislosti je třeba ještě poznamenat, že byli-li splněny předepsané podmínky pro provedení záznamu, byl katastrální úřad povinen provést požadovaný záznam jako faktický úkon spočívající v zanesení určitého údaje do jím vedené veřejnoprávní evidence. V opačném případě by se dopustil nezákonného zásahu spočívajícího v kombinaci nezákonné nečinnosti (neprovedení záznamu) a nezákonné činnosti (vrácení listiny, která měla být podkladem provedení záznamu, tomu, kdo ji vyhotovil); viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS.

To znamená, že katastrální úřad nebyl oprávněn žalobci požadovaný zápis neprovést a vrátit předložené listiny, jak tvrdí žalobci. K neprovedení záznamu do katastru nemovitostí by byl katastrální úřad oprávněn pouze, pokud by mu byly předloženy listiny nezpůsobilé pro provedení záznamu, což se v souzené věci nestalo, jak je zřejmé ze shora uvedeného.

Navíc nelze nezmínit, že zápis do katastru záznamem má pouze deklaratorní (evidenční) účinky, neboť záznamem jsou zapisována práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla nezávisle na provedení záznamu, tedy nezávisle na činnosti katastrálního úřadu. Ostatně tomu odpovídá i to, že při provádění záznamu do katastru nemovitostí podle ustanovení § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, je katastrální úřad oprávněn kontrolovat pouze formální náležitosti předložených listin, tzn. zda jsou prosty chyb v psaní a počtech a zda jsou bez zřejmých nesprávností (zjevných omylů). K žádnému dalšímu, bližšímu zkoumání předložených listin, za předpokladu, že jde listiny podle § 7 odst. 1 citovaného zákona a které odpovídají požadavkům v prováděcí vyhlášce (č. 190/1996 Sb., nahrazené s účinností od 1. 3. 2007 vyhláškou č. 26/2007 Sb.), není oprávněn.

Při provádění zápisu v roce 2001 tak katastrální úřad zcela správně vycházel z toho, že se jedná o rozestavěnou budovu, a to v návaznosti na předložené čestné prohlášení, jakož i pravomocné stavební povolení na novostavbu obytného domu, v němž je mj. uvedeno, že stavba bude umístěna na pozemku č. st. 107 v kat. území Alexovice na místě asanovaného rodinného domku v řadové zástavbě a že stavbu lze trvale užívat jen na základě vydaného kolaudačního rozhodnutí. Chtějí-li se proto žalobci domoci změny zápisu rozestavěné budovy na budovu dokončenou, není na místě postup podle § 8 katastrálního zákona, nýbrž předložení kolaudačního rozhodnutí, včetně čísla popisného, které jim nebylo zrušeno, jak vyplývá z přípisu ze dne 21. 5. 2002, sp. zn. S-22/2002, vyhotoveného Okresním úřadem Brno – venkov v návaznosti na stížnost žalobců.

Za rozestavěnou budovu sice není možné považovat budovu, které již bylo přiděleno číslo popisné nebo evidenční, a to bez ohledu na míru její stavební dokončenosti nebo opětovné rozestavěnosti v rámci přestavby, při které nedochází k zániku původní budovy. V daném případě však k zániku původní budovy došlo – viz výše uvedené povolení novostavby, jakož i v průběhu jednání před krajským soudem předkládané rozhodnutí Městského úřadu Ivančice ze dne 14. 3. 1994, č. j. 1265/94, které je součástí správního spisu a kterým se povoluje odstranění rodinného domu č. p. 94 mj. s tím, že mezi ním a rodinným domem č. p. 75 zůstane zachována jen společná zeď.

Nelze proto tvrdit, že zápisem rozestavěné budovy došlo k chybě a domáhat se zrušení tohoto zápisu potažmo i zápisu předcházejícího, což by ve výsledku vedlo k tomu, že by byl zapsán původní rodinný dům, na jehož místě již stojí jiná budova. A nelze ani požadovat přiřazení čísla popisného k nyní zapsané rozestavěné budově na č. listu 2123.

Argumentace žalobců volajících po provedení opravy chyby podle § 8 katastrálního zákona tak nemůže obstát, neboť o chybu ve smyslu citovaného ustanovení se nejedná, jak správně rozhodl katastrální úřad, jakož i žalovaný, který jeho rozhodnutí o neprovedení opravy chyby potvrdil. S těmito rozhodnutími se krajský soud zcela ztotožňuje a z hlediska námitek žalobců konstatuje, že ob stojí jak jejich výrok, tak odůvodnění. Z odůvodnění jsou patrné všechny podstatné okolnosti tvořící oporu pro výrok, který nelze považovat za neurčitý. Naopak neurčité je v tomto ohledu námitka žalobců, která neuvádí, v čem by

měla ona neurčitost výroku spočívat. Ničím nepodložená a nekonkrétní je také námitka nenaplnění základních zásad správního řízení.

Konečně k námitce týkající se podkladů pro rozhodnutí a neprovedení požadovaného důkazu listinou, konstatuje krajský soud, že ani tato neobstojí pro svoji nedůvodnost. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci byly řádně seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci, jakož i to, že listina, jejíž provedení k důkazu žalobci požadovali (rozhodnutí o odstranění stavby a odejmutí čísla popisného), nebyla vydána. Nemohla být tudíž ani provedena jako důkaz, což je ze spisu zřejmé, stejně jako to, že se touto otázkou (odstranění stavby a odejmutí čísla popisného) oba správní orgány zabývaly.

VI. Shrnutí a závěr

Ve světle všech shora uvedených skutečností lze shrnout, že žalovaný odvolací orgán, jakož i příslušný katastrální úřad, nepochybily, pokud žalobci požadovanou opravu chyby v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona neprovedli s tím, že současný katastrální operát žádnou chybu ve smyslu citovaného ustanovení nevykazuje.

Krajský soud proto neshledal žalobci podanou žalobu důvodnou a jako takovou ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29.8.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu